

Sygn. akt II K 1308/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

po rozpoznaniu w dniu 01.02.2017 r. sprawy

P. A., ur. (...) w G.,

syna S. i S. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 czerwca 2016 r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci kokainy w ilości 3,83 g netto, co stanowi 10 pojedynczych porcji konsumpcyjnych,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. oskarżonego P. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art. 37 a k. k. na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) orzeka od oskarżonego na rzecz (...) Ośrodek (...) dla (...) w G. nawiązkę w kwocie 2000 (dwóch tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 czerwca 2016 roku, od godziny 16.50 do dnia 29 czerwca 2016 roku, do godziny 01.00, to jest okres jednego dnia, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k. p. k. nakazuje zwrócić oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 2. i 3.;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2.472,42 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt II K 1308/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2016 r. funkcjonariusze Straży Granicznej T. R. i K. G. udali się w rejon ulicy (...) w G., gdzie na wysokości budynku nr (...) przed godziną 12.00 zaparkował pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), prowadzony przez P. A.. Funkcjonariusze podeszli do kierowcy i zapytali go, czy posiada przy sobie jakieś narkotyki. Oskarżony odpowiedział, że nie, jednocześnie wyciągając z kieszeni 5 sztuk przezroczystych woreczków strunowych, zawierających biały proszek, które położył na desce rozdzielczej, tłumacząc, że przed chwilą znalazł je w okolicy ulicy (...). Funkcjonariusze polecieli kierowcy opuścić pojazd, po czym dokonali przeszukania samochodu z użyciem psa służbowego do wykrywania narkotyków, który wskazał woreczki z białym proszkiem jako zawierające narkotyk. Następnie funkcjonariusze udali się do wynajmowanego przez oskarżonego mieszkania przy ul. (...) w G. i dokonali jego przeszukania z użyciem psa służbowego, przeszukanie zakończyło się wynikiem negatywnym. P. A. został zatrzymany i przewieziony do pomieszczeń służbowych placówki Straży Granicznej w G., gdzie dokonano jego przeszukania. Z uwagi na podejrzenie, że oskarżony znajdował się pod wpływem narkotyków, w dniu 29 czerwca 2016 r. o godzinie 0.30 pobrano od niego krew celem przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu i narkotyków.

Dowód: zeznania świadka T. R. – k. 43 – 45; zeznania świadka K. G. – k. 47 – 49; protokół przeszukania osoby – k. 3 – 5; protokół zatrzymania osoby – k. 6 – 7; protokół przeszukania samochodu – k. 10 – 11; protokół przeszukania mieszkania – k. 12 – 13; dokumentacja fotograficzna – k. 30 – 32; protokół oględzin rzeczy – k. 28 – 29; protokół pobrania krwi – k. 76; wyjaśnienia oskarżonego – k. 95 – 98

Biegły z zakresu badań fizykochemicznych w wydanej opinii stwierdził, że zabezpieczona od oskarżonego dowodowa sproszkowana substancja koloru białego o łącznej wadze netto 3,83 grama zawiera chlorowoderek kokainy. Z dostarczonej do badań ilości substancji zawierającej chlorowoderek kokainy można przygotować 10 pojedynczych porcji środka odurzającego. Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii kokaina i jej sole znajdują się w grupie I- N środków odurzających.

Dowód: opinia biegłego z zakresu badań fizykochemicznych - k. 59- 62

Z opinii z zakresu badania chemiczno – toksykologicznego materiału biologicznego (krwi) pobranego od oskarżonego wynika, że w dniu 29 czerwca 2016 r. o godzinie 0.30 (tj. w momencie pobrania krwi) znajdował się on pod wpływem środka farmakologicznego drotawertyna oraz był po spożyciu środka odurzającego 9 (...) (preparaty: marihuana, haszysz). Nie znajdował się natomiast pod wpływem działania innych nielotnych związków organicznych pochodzenia egzogennego o działaniu odurzającym, psychotropowym czyn farmakologicznym. Oskarżony nie znajdował się pod wpływem alkoholu.

Dowód: opinia z zakresu badań chemiczno – toksykologicznych – k. 70 – 75, 126

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. A. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że posiadanie tych narkotyków to był jego błąd i chwilowy wybryk. Miał złą sytuację w związku i może to było powodem, że musiał odreagować, przyjmując narkotyk. Miał te narkotyki na własny użytek. Dostał je od osoby, której w ogóle nie zna.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 95 – 98

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sędowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. U badanego rozpoznano osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru i szkodliwe zażywanie środków psychotycznych. W odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu biegli zgodnie orzekli, że nie miał on zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego oskarżony P. A. może uczestniczyć w czynnościach procesowych, jego stan psychiczny pozwala na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sędowo – psychiatryczna – k. 157 – 158; wywiad specjalisty terapii uzależnień – k. 142 – 156

Oskarżony P. A. był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 374/13 za przestępstwo z art. 288 § 1 k. k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności.

Dowód: dane o karalności – k. 82- 83, 196 – 197

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zeznań świadków T. R., K. G., protokołów przeszukania, protokołu zatrzymania osoby, protokołu oględzin rzeczy, protokołu pobrania krwi, dokumentacji fotograficznej, opinii z zakresu badań fizykochemicznych, opinii z zakresu badań chemiczno – toksykologicznych, opinii sądowo – psychiatrycznej, wywiadu specjalisty terapii uzależnień, danych o karalności oraz wyjaśnień oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci: protokołów przeszukania, protokołu zatrzymania osoby, protokołu oględzin rzeczy, protokołu pobrania krwi, dokumentacji fotograficznej, danych o karalności. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Sąd w pełni dał wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzających ją biegłych. Została ona wydana przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz na podstawie badań sądowo – psychiatrycznych. Biegli zawarli w niej szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie oraz w chwili badań. Wnioski tej opinii znalazły również potwierdzenie w wywiadzie sporządzonym przez specjalistę terapii uzależnień.

Sąd w pełni dał wiarę ekspertyzie kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia, czy zabezpieczone przy oskarżonym substancje są substancjami psychotropowymi bądź środkami odurzającymi. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzającego ją biegłego z zakresu badań fizykochemicznych. Z podobnych przyczyn za w pełni wiarygodne Sąd uznał sporządzone w sprawie opinie z zakresu badań chemiczno – toksykologicznych,

Za w pełni wiarygodne uznano zeznania T. R. i K. G. – funkcjonariuszy Straży Granicznej, którzy w dniu 28 czerwca 2016 r. dokonali zatrzymania i przeszukania oskarżonego, ujawniając przy nim środki odurzające. Zeznania tych świadków były spójne i logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie w szczególności w postaci sporządzonych protokołów oraz wyjaśnień oskarżonego. Sąd miał również na uwadze, że wskazani świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego i zetknęli się z nim wyłącznie w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych.

Za wiarygodne uznał Sąd wyjaśnienia oskarżonego w zakresie jego przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem fakt jego sprawstwa został w sposób nie budzący wątpliwości wykazany przez omówiony powyżej materiał dowodowy. Mając na uwadze treść zarzutu postawionego oskarżonemu (tj. posiadanie środków odurzających), okoliczności, w jakich wszedł on w posiadanie powyższych środków (tj. czy je znalazł – jak podał w rozmowie z funkcjonariuszami czy też otrzymał je od nieznaney mu osoby – jak utrzymywał w swych wyjaśnieniach), nie miały znaczenia z punktu widzenia jego odpowiedzialności za przypisany mu czyn.

W świetle zebranego materiału dowodowego wina oskarżonego co do zarzucanego mu czynu nie budziła wątpliwości. Zdaniem Sądu, pewnym jest, że w dniu 28 czerwca 2016 r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środek

odurzający w kokainy o wadze netto 3,83 grama, co stanowiło 10 pojedynczych porcji konsumpcyjnych, wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Odpowiedzialność przewidzianą w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ponosi ten, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Za okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego uznano jego przyznanie się do winy i wyrażoną skruchę.

Okolicznością obciążającą jest znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, wyrażający się przede wszystkim w charakterze dobra prawnego, przeciwko któremu czyn ten był wymierzony, tj. przeciwko zdrowiu społecznemu. Sąd miał na uwadze również rodzaj środka odurzającego posiadanego przez oskarżonego (kokaina). Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego jest niewątpliwie również jego uprzednia karalność (mimo młodego wieku P. A.), aczkolwiek Sąd miał na uwadze, że nie był on karany za przestępstwa podobne.

Mając powyższe na względzie, Sąd - przy zastosowaniu art. 37 a k. k. - wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu, kara taka jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i postawy oskarżonego oraz spełnia należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Podkreślić należy, że czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest co do zasady wyłącznie karą pozbawienia wolności (do lat 3), a zatem wymierzona P. A. kara ograniczenia wolności nie może być uznana za rażąco surową.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz (...) Ośrodek (...) dla (...) w G. nawiązkę w kwocie 2.000 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 230 § 2 k. p. k. Sąd nakazał zwrócić oskarżonemu zatrzymane telefony komórkowe jako zbędne dla dalszego postępowania.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku. Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem, zdolnym do podjęcia pracy, nie ma nikogo na utrzymaniu.